

Білун, К. Соцмісто: точка відліку / Кирило Білун // D-news (Дніпровські новини). – 2011. - 11 серпня. – С.14.

Соцмісто: точка відліку

Мікрорайон, з якого почалась забудова лівобережного Києва, відзначає своє 60-річчя.

У повоєнні часи забудова Лівобережжя столиці почалася із території, прилеглої до промислової зони Дарницького шовкового комбінату та заводу

«Київхімволокно». За пролетарською традицією це перше поселення назвали Соцмістом.

— Після революції 1917 року робітничі поселення називали соціалістичними містами (або скорочено соцмістами), — розповідає історик Михайло Кальницький. — Потім таку назву стали застосовувати до поселень обслуговуючого персоналу у промислових містах. Подібні житлові масиви виникали по всьому Радянському Союзу.

Мікрорайон Соцмісто став своєрідною точкою відліку, від якої почалась забудова лівобережного Києва. Згодом поряд почали з'являтися масиви Лівобережний, Стара Дарниця, Комсомольський, Воскресенка, Ліски. Вони, наче кільце, оточили Соцмісто, розповідь про яке починає нашу низку матеріалів про мікрорайони Дніпровського району.

Будівництво Соцміста перетворилося на справжній інтернаціональний проект, як свого часу зведення Вавілонської вежі. До роботи долучилися не лише радянські люди, а й німці.

— За деякими свідченнями, серед будівельників були як німці, полонені під час Великої Вітчизняної війни, так і вільнонаймані німецькі спеціалісти, — пригадує сьогодні экс-заступник директора Дарницького шовкового комбінату Лариса Сергіївна. — Слід зазначити, вони суттєво вплинули на архітектуру масиву. Він, на відміну від інших мікрорайонів, має європейський колорит.

У архітектурі котеджів можна визначити типовий німецький стиль довоєнної пори — так звані райен-хаус (рядовий дім) або допель-фаміліенхаус (дім на дві сім'ї). Деякі з них мали вхід до квартири з вулиці. Відрізнялись вони від типової радянської забудови ліпниною у оздобленні квартир та яскравими

кольорами фасадів. Через це квартал жартома прозвали німецьким, а його мешканців — німцями.

Жарти жартами, а німці вважають цю частину Києва наче своєю. Про це свідчить той факт, що кілька років тому саме німці виділили гроші на реконструкцію та збереження Соцміста. Але на що тодішній мер Києва Олександр Омельченко витратив ті кошти, й досі цікавить мешканців мікрорайону.

На початку 50-х років Соцмісто являло собою декілька кварталів. Але вже у наступному десятилітті межі мікрорайону розширилися майже до Русанівки та Березняків, поглинаючи Ленінградську площу і прилеглі вулиці та проспекти.

Місце, де сьогодні розташована Ленінградська площа, колись було контрольним пунктом в'їзду до Києва, розповідають історики столиці. Тому у часи Великої Вітчизняної війни цей майданчик називався КП. Сучасну назву це місце отримало лише у 1958 році.

Поруч із Ленінградською площею розташовано Палац підводного спорту — найкраща база підготовки олімпійських чемпіонів з плавання, таких як Яна Клочкова та Денис Силантєв. Його будували у 70-х роках не лише як

спортивний об'єкт, а й як водосховище питної води на випадок надзвичайної ситуації у столиці.

— Якість води у басейні ми контролюємо з особливою пильністю, — розповідає директор Палацу підводного спорту Віктор Адамський. — Ми маємо спеціальну очисну систему, яка дозволяє не додавати хлор. Тому воду з нашого резервуара можна використовувати для пиття, якщо виникне потреба.

